

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 17938

MỎI SỐ 1210

Tên tờ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Direction de
TUAN-BAO DAN BA
76, VIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG . . . 1330

SÁU THÁNG . . . 2500

MỘT NĂM . . . 5,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÓI

TUẦN - BÁO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU - NĂM THỨ 3 - SỐ 102 - 2 MAI 1941

TRU'ÓC QUỐC-NẠN NGU'ỒI ĐÀN BÀ PHÁP ĐÃ TỎ MÌNH NHU' THẾ NÀO ?

Muốn biết các bạn hãy đọc lá thư sau đây của một phụ nữ Pháp viết cho một người bạn gái Việt-Nam. Bức thư còn cho ta biết rõ sự tin cậy sùng bái của quốc-dân Pháp đối với Thống - chế Pétain.

Bạn,

Tôi mong rằng lá thư này yên được những nỗi bạn lo lắng cho sự bất tin đầy giả thuyết kinh khủng của tôi. Bạn ơi! Lúc này tình bằng hữu của bạn — một người khác tiếng nói với tôi — không những vẫn làm tôi cảm động vui vui như cái hồi hai ta chỉ cần có chín mươi ngày để nhận tin tức của nhau, mà lại còn an-ủi tôi vô cùng. Hơn nữa tôi còn kiêu hãnh như nước Pháp trong lúc hiểm nghèo này, kiêu hãnh vẫn có những tấn lòng bạn chân thành và ân cần ở khắp thế giới. Điều ấy chứng rằng dù thất bại nước Pháp vẫn giữ được cái giá trị của mình, vẫn được lòng kính trọng yêu mến của Thế giới. Và chúng tôi, dân chúng Pháp, càng tự tin ở sự kiên thiết hiện tại, ở những hy vọng vĩ đại về tương lai.

Nhưng tôi thật vô tình nếu tôi không nói ngay với bạn tấm lòng cảm kích của chị em Pháp chúng tôi đối với những việc chị em đồng bào của bạn đã làm cho nước

Pháp. Tôi có chân trong ban cứu tế, tôi đã cùng các người đàn bà Pháp khác mở những kiện áo quần len dạ mà các bạn gái Việt-Nam gửi cho binh lính chúng tôi. Ý nghĩ rằng những người đàn ông của các bạn đang trải hiểm nghèo bên những người đàn ông của chúng tôi, càng làm cho chúng tôi cảm động.

Các bạn hãy yên tâm, chúng tôi đều ơn các bạn một cách xứng đáng: chúng tôi chăm lo đến những người đàn ông can đảm của các bạn và bây giờ dù đình chiến rồi những sự chăm lo ấy vẫn không ngừng.

Chúng tôi tưởng còn là một bổn phận của chúng tôi phải bày tỏ với nửa phần thế giới phụ nữ, cái thái-độ của đàn bà Pháp chúng tôi trước quốc nạn.

Hồi sau này người ta có một cái quan niệm không vinh dự lắm đối với chúng tôi. Người ta chỉ hình dung chúng tôi dưới những chiếc áo mỹ miều làm mực thước

cho sự trang-nhã khắp thế giới. Người ta yên trí chúng tôi vô tâm nhẹ dạ cho nên khi chiến tranh xảy ra và nhất là từ khi đình chiến, thế giới đã tỏ mò ái ngại nhìn chúng tôi như nhìn một người đàn bà quen thói phong (Xem tiếp trang 7)

Bạn gái chúng ta CÓ NÊN CÓ VỐN RIÊNG KHÔNG

Trong mục Chuyện Riêng kỳ báo này một độc giả hỏi: « có nên để riêng vốn của mình ra phòng cái lúc người chồng có vợ lẽ ra chiều lạnh nhạt với mình không? »

Bạn Thu-Linh trả lời, trong trường hợp của vị độc giả ấy nên dành dụm lấy vốn riêng làm tuy rằng cái sự chồng một vốn, vợ một vốn không phải là đều hay cho gia-đạo.

Nhưng gia-đạo của vị độc giả ấy chẳng đã lung lay rồi ư, khi người chồng cứ làm lấy vợ lẽ con thêm? Sự chia rẽ trong tiền tài chỉ là một kết quả tất nhiên của sự chia rẽ trong tình ái. Và bà độc giả nói trên dành dụm vốn riêng là bắt buộc mà phải làm một việc tự bà không thích, để bênh vực quyền lợi

của bà và các con bà sau này. Song ta giả dụ như sự dành dụm của bà ấy đã quá muộn. Bà chưa để dành riêng được đồng nào thì ông đã phụ rẫy bà, để bà thiếu thốn rồi, bà mới làm sao trong cảnh ngộ ấy — ta cũng giả dụ luôn là bà không có một chức nghiệp gì từ trước. —

Hẳn là bà phải thấm tiếc mĩm đã dại khờ không để riêng chút đỉnh tiền từ trước. Sự thấm tiếc của bà gây nên cho bạn đàn bà chúng ta một vấn đề nhuan nhị nhưng cần thiết: chúng ta có nên dành lấy một cái vốn riêng không? Vấn đề ấy đặt đề cả cho những người đàn bà làm được ra tiền và nhất là cho những người đàn bà không có chức nghiệp gì

(Xem tiếp trang 6)

Hỏi. — Vì hôn phu tôi hiện du học bên Pháp, còn tôi thì sau khi ra trường tôi đi làm việc vì nhà xa, nên tôi ở đậu tại nhà vợ chồng X. một người quen. Không ngờ được ít lâu bà X. sinh ra ghen tuông nói nhiều điều bóng gió phạm đến tôi. Ông X. sợ vợ lại có tính bẻ tha nên không dám can ngăn vợ.

Tôi xin với mẹ tôi đi trọ nơi khác, vậy mà thiên hạ bày đặt với bên nhà vị hôn phu tôi rằng tôi có tình ý với ông X. nên vợ ông không cho tôi ở đậu nhà nữa. Mẹ tôi đã tới bên nhà vị hôn phu tôi phân trần song bên đó cười lại và đòi sinh lễ lại. Mẹ tôi giận, đem đồ trả lại. Tôi đau đớn lắm nghĩ mình không tội tình gì mà mắc tiếng oan muốn phân trần với vị hôn phu tôi nhưng từ khi chiến tranh đến giờ chàng bần bật tin. Giờ tôi phải xử trí ra sao?

LÊ DUNG

TRẢ LỜI. — Dù có biết chỗ ở người vị hôn phu của cô ở bên Pháp nữa, cô cũng khó lòng giải nổi oan tình với chàng được. Đến mặt nhìn mặt, phân trần bằng lời nói còn khó thay huống nữa thu

di từ lại, viết không hết ý, sự xa cách càng bất lợi cho người bị nghi oan lắm. Giờ cô chỉ còn hy vọng vợ ông X. tự biết mình lầm, công bố sự lầm của mình mới gỡ nổi nỗi oan cho cô mà thôi. Song khó lòng mà bà X. lại hằn động được như thế, dù bà ta có tự biết mình lầm. Còn như tự cô đến yêu cầu nài nỉ bà ta tới cải chính với gia đình bên vị hôn phu của cô chắc ông không chịu nào. Vả giờ bà ta có cải chính, nỗi oan của cô có tỏ ra bằng cách này cách khác thì cũng muộn rồi. Tôi muốn nói rằng bà mẹ cô đã nóng nảy quá, giá bà nãy nén cái tức khí lại đừng trả đồ sinh lễ với thì hơn. Đẳng này hai nhà đã trả đồ sinh lễ cho nhau tức là đã tuyệt tình thông gia rồi, cô còn hy vọng gì chàng trai một ngày kia thấu rõ sự oan tình của cô, chịu trở lại hòa hảo với gia đình cô, tác thành cho cuộc nhân duyên của cô nữa? Sự đã lỡ rồi, giờ cô nên can đảm chờ cho thời gian rửa sạch tiếng oan cho cô còn cuộc nhân duyên viên thành hay trắc trở cô nên coi là tại số phận mà tự an ủi vậy.

HỎI. — Lấy chồng năm năm nay tôi sinh được hai cháu gái cả. Vợ chồng tôi đều có chức nghiệp. Song không bao giờ tôi nghĩ đến sự đẻ vốn riêng tây. Tới nay tôi thấy rõ chồng tôi thế nào cũng sẽ lấy một người vợ lẽ vì ý thích, vì sợ tôi không có con giai nổi

(Xem tiếp trang 11)

ÁO MÙA NỤC CHO TRẺ EM GÁI

KIỀU 1. Có hai phần rời ra chiếc áo A và chiếc váy B làm bằng hai thứ hàng, màu khác nhau.

ÁO A. -- Làm bằng những hàng trắng mỏng và lồng bông như voile hay vải ta trắng, khổ hẹp rất thưa vẫn bán từng tấm một hai chục vuông cũng được. Như thế trẻ mặc đã mát, mà chỗ

vai bông lên rất đứng không bèo nhèo sô lệch. Áo mặc chui, mồm phía sau lưng, chiều giải áo chỉ xuống quá dưới vú chừng một tấc thôi vì đã có cái váy mặc cao đến ngực chum ra ngoài. Cổ áo làm bằng một thứ hàng với thân áo, lấy một miếng hàng giải xấp ba bề giải vòung cổ, rộng chừng ba phân xếp nếp lại, chia đôi bề rộng làm ngũ đỉnh xung quanh cổ.

Muốn mát và đẹp hơn thì viền cổ chon, như ta vẫn viền cổ áo cánh, nhưng đường viền phải cho thật tròn, thật nổi mới đẹp, chung quanh cổ thêu những hoa nhỏ bằng chỉ màu, thêu nổi theo lối point noué. Hoặc không thế thì cứ may cổ như kiểu áo đầm trẻ con xưa nay. May cổ lối này phải mỗ đẳng trước ngực. Vai cắt thật bông lên và tay chỉ dài chừng một tấc là nhiều, chỗ cửa tay chun lại cho tay áo bông lên. Khuy cài áo cũng nên bọc bằng hàng màu trắng.

VÁY B. -- May bằng hàng màu bleu, nâu nhạt hoặc ác thứ hàng có dọc màu dịu mát. Cắt cao lên quá phía trên vú, khâu nép ở chỗ ấy như một cái cap cho bền và khỏi quần. Từ vú trở xuống cắt hơi van vát một chút thôi cho đứng thân váy trên và sát với người. Mở khuy một bên. Còn từ cạnh sườn gần mạng mỗ trở xuống cắt phình ra và dài xuống quá dít một chút. cách đầu gối một tấc, váy mới gọn ghẽ và hợp kiểu. Hai giải đeo vắt qua vai khâu liền với thân váy trên đẳng trước và cài khuy ra thân váy đẳng sau. Hai cái giải phải to bản ít nhất cũng 4 phân tây. Đ. Hà

Bạn còn thiếu tiền không?

Nếu bạn báo của bạn đã hết hoặc bạn còn thiếu tiền thì bạn nên mua ngay ngân phiếu gửi trả về nhà báo tiện tiếp hành công việc. T. B. Đ. B.

« Il peut dire les choses les plus dures sans qu'il en résulte de désespoir ».

« Il peut donner les raisons les plus valables de la confiance sans qu'elles s'accompagnent d'illusions déraisonnables ».

QUI ?

LE MARECHAL PETAIN

LISEZ LES

PAROLES DU MARECHAL

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine.
Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.
Dans toutes les librairies. Prix 0,50

Con ai?

CHUYỆN DÀI của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Ngọc lật đật ngồi dậy, mặt đỏ bừng : không ! có gì đâu, con ho rồi buồn nôn ...

— Chắc lại bị lạnh ! Sáng sớm phải khoác thêm áo vào ! Bạn phong phanh thế kia có khi cảm chết !

Tôi, tôi cũng tưởng nàng bị lạnh nên vội rót cho nàng một chén (tách) nước nóng có pha thêm một chút dầu bạc-hà, đưa nàng uống. Nàng ngoan ngoan cầm lấy, sẽ nói nhỏ :

— Con khỉ, bốn người ta làm người ta khó chịu ! nóng chết thì có, chứ lạnh đâu mà phải uống bạc-hà.

Rồi Ngọc vùng chạy đến ôm lấy ông già Lầu :

— Ba ơi ba, ba bằng lòng nhé !

Tôi giật mình tự nghĩ : « Chết, có lẽ con bé này đòi lấy mình ở trước mặt ba nó chắc ! »

Ông già Lầu sẽ nắm tay con và hỏi :

— Bằng lòng gì ?

Ngọc liếc mắt nhìn tôi, rồi nũng nịu :

— Ba cứ ừ đi đã !

Cái liếc của Ngọc làm cho tôi bối rối. Tôi càng tin rằng Ngọc sẽ thú thật với ông già Lầu rằng Ngọc yêu tôi và tôi đã yêu Ngọc. Tôi định ra hiệu cho Ngọc, nhưng không dám. Tôi xấu hổ quá, muốn chạy đi chỗ khác.

— Ba cho con ở Saigon lâu nhé.

Ai cho tôi chứng số độc đắc cũng không làm cho tôi sướng bằng khi nghe câu ấy của Ngọc.

— Ừ, ba bằng lòng để con thi xong.

— Rồi ba bắt con về à ?

— Về để con học công việc nhà. Sau này có đi làm dâu làm con nhà ai, biết may vá, nấu nướng chả hơn ư !

— Nhưng con thích học ! Con học mãi đến già mới thôi.

Ông già Lầu nhìn tôi cười :

— Ông chủ bút coi chân đại thế đấy. Làm thân con gái đòi đi học đến già ! Thế đến lúc hai tay hai gậy thì ai rước đi cho !

Tôi không đáp. Ngọc liến láu :

— Con không lấy chồng ! Ba ừ đi ! Con không lấy chồng, lấy chồng chỉ tội buồn nôn !

Từ bữa Ngọc và Huỳnh tỏ thật tâm lòng cùng nhau thì đôi trẻ ấy trở thành những kẻ vô cùng ích kỷ. Họ chỉ biết có họ. Họ là những vị tiên nhỏ. Anh vừa tỏ một ý nghĩ gì thì hình như chị cũng có ý nghĩ ấy từ bao giờ.

Họ tưởng chỉ có họ là hoàn toàn, là biết yêu, và chỉ có ái tình của họ mới là ái tình đáng ca tụng.

Lúc bấy giờ thì cái nghề làm báo tôn quý kia, Huỳnh cũng không coi vào đâu. Cái nghề ấy trước là cái lẽ sống chính của Huỳnh thì nay nó chỉ là một cơ phụ huộc, dùng để phụng sự cho cái nguồn cảm giác dào dạt ở lòng Huỳnh. Những vấn đề thuộc nhân sinh, xã hội không được Huỳnh bàn tới nữa. Huỳnh đã thành một thi-sĩ, một văn sĩ. Cái nhanh nhẹn, cái tài xếp đặt, cái khéo nhặt tin, của một gã làm báo đã bỏ Huỳnh. Huỳnh chỉ mê man suốt ngày vào câu văn, vào lời thơ. Những chuyện ngắn, truyện giải, nhữn bài thơ đăng trên tờ phụ trương văn chương, Huỳnh không viết cho độc giả mà viết cho một người : Ngọc. Thì có Ngọc cũng thế, cô đã bỏ cả học để

Một hôm, người chủ nhiệm bảo Huỳnh :

— Anh cưới Ngọc đi.

— Việc gì mà vội thế.

— Tôi tưởng anh cần phải vội.

— Tôi thì tôi lại thích trùng trùng để hưởng mãi cái thú mê ly. Mình yêu người nào mà mình lấy ngay thì không khác gì mình đương đòi gấp bữa tiệc mình vội vã ăn liền. Bụng no, tắt miệng hết thêm. Đã hết thêm thì đâm chán !

— À, anh này ích kỷ, nhưng chỉ sợ đôi quạ lại vô lấy thôi.

— Tôi thì nghĩ thế này : tôi đã nói ái tình là một bữa tiệc. Ta hãy đứng ngắm đĩa đồ ăn cho thích mắt, hãy đón lấy hương vị cho thích mũi : Đĩa cá hấp kia ngon lắm, đĩa thịt hầm ăn chắc béo ngậy, lại còn món chim quay, món hạnh nhân, món đậu sào... rồi kia ở trên bàn nước, những trái nho chín mọng, những quả chuối vàng tươi, những trái

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

dừa thơm phức. Hãy nhìn đi, hãy tưởng tượng lúc cầm dừa đi...

— Thôi xin anh, anh mơ mộng vừa vừa chứ, đề còn lo lấy sự nghiệp sau này.

— Nhưng thằng nào lo đến sự nghiệp toàn là thằng điên. Anh đi buôn thì chỉ những bận sở cùng sách; suốt ngày tính toán, rút cục lại ăn không ngon, ngủ không yên, mà sự lời lỗ vẫn không tự mình quyết định được.

— Tôi có bảo anh đi buôn đâu.

— Làm gì cũng thế! Anh làm chánh trị thì chánh trị gì! Tôi thấy hạng ấy quanh tôi mà tôi ngán. Chánh trị của họ là chánh trị ngũ sắc, ngả theo màu nào cũng được! Còn những nhà chánh trị thế giới thì toàn là những anh nói láo.

Lại còn mấy anh học giả. Suy nghĩ cho nhiều vào rồi nay sướng xuất chủ nghĩa này, mai sướng xuất chủ nghĩa kia! Mỗi một chủ nghĩa là một tai hại ghê gớm cho loài người. Quân-chủ, dân-chủ, quốc-xã, cộng-sản, còn gì gì nữa, ai biết được những cái mớ chôn hàng triệu người ấy!

— Thôi, thôi anh hãy ngừng. Tôi xin nói thật với anh rằng tôi mong anh lấy ngay Ngọc đề anh còn có thì giờ để tâm đến tờ báo của chúng ta chứ!

Huỳnh đỏ mặt, tự biết đã hơn một tháng nay chàng không làm đầy đủ bổn phận. Huỳnh nắm chặt tay bạn:

— Tôi có lỗi với anh quá!

Ngay lúc ấy Ngọc ở đâu vào. Huỳnh ngạc nhiên hỏi:

— Kia hôm nay mới thứ sáu sao em đã ra.

— Ngọc định nói « vì nhớ quá » nhưng trông thấy người chủ nhiệm, Ngọc nói trớ:

— Em ra có chút việc cần.

— Người chủ nhiệm đưa

Ngọc:

— Hôm nay tôi đến thăm anh Huỳnh cũng có việc cần, đồ cô biết việc gì?

Ngọc mỉm cười đáp lại:

— Làm sao tôi biết được, nhưng tôi có thể đoán ra.

— Cô đoán được:

— Hẳn chứ, chỉ tình... mũi một chút thì đoán ra ngay.

— Tình gì?... tình mũi à! Cô đoán bằng mũi?

— Thế ông « Yên đồ » xem hoa bằng mũi thì sao?

— À, cô lại chế tôi. Tôi có nói đến chuyện nước mắm đâu. Hôm nay nói chuyện khác...

Rồi quay lại Huỳnh:

— Nào, anh có đi không? Huỳnh ngờ ngác chưa kịp trả lời, Ngọc đã hỏi dồn:

— Đi đâu?

Người chủ nhiệm lơ như không nghe thấy, chỉ dục Huỳnh:

— Nào có đi không thì bạn quần áo mau! Tuyệt!

Tôi xin cam đoan với anh thế, Hay là tôi cứ đi, « en » có hỏi tôi bảo anh đến sau nhé.

Ngọc đỏ mặt, đứng lên, nói một giọng chua chát:

— Kia anh không đi đi, kéo « en » và ông chủ nhiệm chờ.

Huỳnh biết bạn đùa người yêu của mình nhưng chưa kịp phản trần thì Ngọc đã giận dỗi bước ra. Huỳnh vội chạy theo nắm lại; « Anh ấy đùa đấy mà! Khỉ! » Người chủ-nhiệm phá ra cười và nói lớn: « Nào xem từ giờ có chưa châm biếm người ta không! Thích châm biếm mà không hiểu lời châm biếm thì hèn lắm cô Ngọc ạ! « Cái mũi tình, của cô ở đâu? Sao không nghĩ thấy cái mưu của tôi để mấy giọt nước mắt bị chảy oan! »

Ngọc tức chạy vào đâm người chủ nhiệm mấy đấm.

Tất cả ba người cùng cười. Ngọc chạy vào nhà trong mất.

Người chủ nhiệm đứng lên từ ghế bạn, vừa siết tay thật chặt vừa bảo: « Có bà vợ ghen thế thì anh thật là sa xuống địa ngục. »

— Tôi ở cạnh thiên đường anh ạ! (Còn nữa)

Lê-Lai

... Bào đảm máu và gươm thiêng muốn gây,
Lai ngừng tay nhìn, kiêu hãnh, quân Minh
Đang sơn sao, cầm tức ở quanh mình
Rồi sung sướng ngoảnh trông phương trời
thăm...

Giờ Lê-chúa đã xa hàng trăm dặm,
— Cột trời Nam trong giây phút lung lay,
Đã tạm yên vì nhờ ở tay Lai —
Và vó ngựa hân đang tìm chốn ăn.

Lòng tráng-sĩ bỗng rạt rào, ân-hận,
Vi, than ôi! — phải vĩnh quyết quân vương;
Và từ nay khôn đem trí ngang tàng,
Lòng trung-dũng dằn bởi ơn tri-ngộ.

Chàng cảm thấy hai vai còn nặng nợ,
Dù, giờ đây, chàng hỉ-sả toàn thân,
Đề tránh cho Lê-chúa bước nguy nan,
Giữ ngọn lửa phục-hung cho đất nước.

Lòng thắc mắc vì cơ đồ Tổ-quốc,
Lai cảm hờn quốc mất với quân thù,
Chàng vung gươm... nhưng tay đã mỏi rù
Nên chán nản chịu nén lòng phần uất.

Chàng đành chết; nhưng dù còn hay mất,
Giặc Minh không thể phạm đến thân Lai.
Chàng nhìn gươm, mặt thoáng vẻ tươi cười
Và vọng gửi lòng trung cho Lê-chúa...

... Khi Lê-Lợi ruổi rong trên yên ngựa
Bồng bàng hoàng vì cảm xúc nơi tâm,
Lòng bồi hồi, gò cương lại âm thầm
Cũng liên-tưởng đến tướng thân anh dũng.

— Lệ trên mí, vó tình long lanh động!...

HỒNG-THU (Thanh-hóa)
(Đề in trong tập Hương thơ)

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ
ĐỒNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

ĐÁNH BÀI GIỜ

PHONG SỰ

của

CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Ở Hanoi, lúc các tiệm khiêu vũ chưa bị đóng cửa, có xảy ra một chuyện « quá quái » thế này : « một thiếu phụ, con một nhà cự phú tại mặt ở thành phố mới đẻ được 5 ngày, đã trốn chồng đi nhẩy. Chồng lung bắt được, chưa kịp « chắt vắn bà vợ quý » thì đã phải thuê xe đưa vợ đi nhà thương vì bà vợ nhẩy quá bị sa dạ con ! »

Người ta tưởng cái giới hạn « liêu » của phụ nữ đến thế là tốt bậc, nhưng khi người ta biết cuộc « săn vợ » của thầy thư ký đánh máy Hoàng-văn-B... thì người ta sẽ cho là đã quá lạc-quan đối với phái đẹp, và chắc là người ta phải lắc đầu mạnh thêm chút nữa.

Thầy Hoàng văn B. chiều nay không đến sở. Thầy xin phép chủ, viên cơ vợ đau. Nhưng nào thầy có thấy mặt vợ. Đến mặt đưa con đầu lòng mới sanh được 2 ngày thầy cũng không thấy nữa. Vợ thầy đã ăn con đi đâu không biết. Thầy tự hỏi xem mình có thất thố (!) gì với vợ ? mình cư xử thế nào để đến nỗi vợ phải bỏ nhà ôm con ra đi ?

— Đủ cả : Sữa cho con, thuốc cho vợ, tối thầy không giám đi chơi, ngày ngoài hai buổi đi làm, về đến nhà là sẵn sóc đến vợ đến con, thế thì vì lẽ gì ? Thầy chạy lên nhà vợ dò la. Bà mẹ vợ thân nhiên hỏi. « Thế nào chị ấy vẫn mạnh đấy chứ ! Tôi thì ngoài cử mới xuống thăm cháu được vì tôi có máu đau cây (1) »

— Vàng thừa để nhờ trời nhà con mạnh

— Kia sao trông cậu ngờ ngẩn thế ?

— Không ạ, con hơi mệt. Rồi thầy cáo từ ra về. Thầy đi đến những nhà bạn bè của vợ..., mất tâm.

Hay là vợ ta ... ?

Thầy nghĩ thế rồi sầm sầm đến nơi mà chính thầy vẫn biết vợ hay tụ họp để bài bạc. Thầy ghé mắt nhìn, quả có đám tổ tôm thật, nhưng không có vợ thầy ở đấy. Thầy vừa toan quay đi thì bỗng có tiếng khóc của trẻ mới đẻ ở trong nhà bay ra. Thầy lắng tai, thầy ngừng bước. Thầy lại ghé mắt nhìn. Rõ ràng cái lưng kia là lưng vợ thầy. Đích rồi. Thầy gõ cửa. Mãi cửa mới mở. Thầy bước vào,

năm sáu bà nhìn thầy. Thầy ngượng ngịu hỏi chủ nhân — một con mẹ gá bạc : — « Thừa bà, tôi lại hỏi xem nhà tôi có chơi ở đây không ạ. »

— Không ! Đã lâu tôi có gặp bà ấy đâu.

Thầy chào rồi bước ra bụng phân vân nghĩ : « Quái, biến đâu mất ». Thầy chưa đi hẳn. Thầy rình ở phía ngoài. Tiếng trẻ khóc thét lên ! Thầy sốt ruột.

Một thằng nhỏ — đích là thằng đầy tớ nhà gá — lảng vảng ở ngay cửa. Mặt nó gian lắm.

Thầy gọi một chiếc xe kéo rồi nhẩy lên đi. Đến đầu phố thầy bước xuống, đi thò thẩn một lát rồi quay lại chỗ trước.

— Thôi bà ký về đi, kéo lại rầy rà ! Ông ấy đã đi tìm thì nên về.

— Mặc tôi ! nhà tôi nó không biết tôi ở đây đâu ! Thằng nhỏ trông thấy nhà tôi nhẩy lên xe đi rồi mà !

— Nhưng lỡ ông ấy tới nữa.

— Thì tôi ngồi quay lưng ra, lại khoác cái áo bông sù này có trời biết.

— Song thằng cháu nó khóc he thế, giấu sao được !

Nghe rõ từng ấy câu, thật thầy ký đã quá can đảm. Thầy định găm lên, phá tan cửa nhẩy sổ vào, đánh cho vợ một trận, chửi cho con mẹ chủ nhà một mẻ...

Thầy dơ thẳng chân đem tận lực định đập tung cửa. Thầy lại ngừng : « Máu gái để nó làm sao thì chết mình ! Lương tháng 50\$ lấy đâu thuốc men chạy chữa ! Hôm nọ dốc tờ 30\$, bà đỡ 6 đồng. Rượu chồi, lá y-diên, ich mầu (2) rượu thuốc, nghệ đen v.v. mất quá 5\$00. Lại còn tiền đóng họ 20\$. Chết ! đến vỡ nợ. Cái chân thầy từ từ đặt xuống đất. Trời lạnh mà trán thầy đầm mồ hôi.

Ở trong nhà tiếng trẻ khóc the thé. Ruột thầy có lẽ đứt mất. Đưa con đầu lòng ! Thầy là con nhà hiếm ! làm thế nào ! Thầy oán những lũ manh tâm làm ra quán bài, những kẻ bán bài. Thầy nguyên rửa những con mẹ chủ gá. Giữa lúc ấy cái mặt thằng ở thò ra. Thầy túm ngay lấy. Nó toan kêu lên nhưng thầy bịt ngay được miệng nó. Nó giẫy rụa, một cánh cửa bị đung mạnh bật tung ra.

Thầy sẵn vào. Vợ thầy đã không có đó rồi. Mặt thầy hầm hầm. Thầy bước thẳng lại cái buồng gần đấy, đẩy cửa, ôm lấy đứa con đỏ hỏn đang khóc. Nước mắt phân ra cả người thầy. Cứ thế thầy ôm con lên xe về.

Các con bạc không người nào còn hột máu mặt. Họ sợ sẽ bị lôi thôi, nhưng may tại qua nạn khỏi, người bố ấy thương con quá, đã không mắng ai nửa lời.

Thầy đi rồi, vợ thầy mới lóp ngóp ở dưới gầm giường bò ra, đầu tóc quần áo đầy những mạng nhện.

— Thôi, về đi con khỉ!
— Về đi, về đi.

Các bà bạn (!) nhao nhao dục người mẹ hiền thế nhưng bà hiền-mẫu và hiền-phụ ấy còn cố gắng: «Thì cho người ta đánh nốt hội này đã! Còn dăm ván nữa chứ mấy! Đẳng nào cũng phải mắng, chơi cho thỏa đã!»

Còn nữa

(1) Thường người đàn bà lúc sinh song, hay đau bụng do dạ con co lên mạnh quá làm đau. Người mình gọi là đau cây và cho là một bệnh có thể lây cho người khác. Nên những ai có máu đau cây hay không đi thăm người đẻ sợ lây.

(2) Hai thứ là người ta thường dùng c o người đẻ uống

Bạn gái chúng ta có nên có vốn riêng không?

(Tiếp theo trang nhất)

chỉ có một việc trông nom nhà cửa.

Chẳng cần phải suy nghĩ, câu chuyện của bà độc giả hỏi trên này đủ là một lời khuyên hùng hồn cho chúng ta phải nên có một cái vốn riêng cho mình phòng gặp những cảnh ngộ như cảnh ngộ của bà đó. Tôi biết nhiều chị em nhiệt thành với ái-tình sẽ kêu: Chào! Nếu vợ chồng trong khi yêu nhau mà cứ phải nghĩ đến sự dành tiền riêng cho mình thì còn gì là hạnh phúc. Lúc người chồng người ta đã phụ, tình nghĩa đã hết, mình có thể chết được thì còn thiết gì tiền bạc nữa. » Đó, rồi chị em coi không ai cứ bị phụ bạc là đến chết được cả đâu. Khổ một nỗi cứ phải sống, mà sống là phải cần đến tiền bạc. Lúc ấy đồng tiền giúp ta sống một cách tự lập không phải quy lụy nhờ đến cái kẻ bây giờ có cấp dưỡng cho ta tại cũng cấp dưỡng một cách khinh bạc như là bố thí, chứ không còn chút hồn phách tình nghĩa vợ chồng gì cả.

Tôi đã thấy nhiều người vợ gặp các anh chồng say mê người khác, hành hạ làm ức mình đủ đường mà vẫn phải nuốt hờn ngậm tủi bầm lấy người chồng vô đạo vì sợ há mồm ra dù chỉ trong ít lâu để tránh những sự hành hạ và chờ cho hần hồi tâm — mẹ con không có gì dung thân. Các bạn ở trường hợp ấy có chút vốn riêng chẳng bảo vệ được nhân cách, an ủi cho tấm lòng người đàn bà vô phúc lắm ư?

Lại còn những người chồng đang điểm chỉ thích chơi bời phá tán, cái sự để vốn riêng càng cần thiết lắm đối với người vợ.

Lúc người chồng đã phá tán hết, chút vốn riêng ấy sẽ mưu được sự no ấm cho con cái,

và nhiều khi gây dựng nổi lại được cả cái cơ đồ mà người chồng đã mang đi tiêu tán. Tóm lại người chồng càng bất trắc khó cho mình tin cậy ở sự bảo hộ cho vợ con thì người vợ càng nên vì mình vì các con, vì cả người chồng nữa, dành dụm lấy một số tiền riêng.

Khi vợ chồng đang tin cần nhau, sự dành dụm vốn riêng ấy chỉ có một cái ý nghĩa tiết kiệm. Nó sẽ mất cả những tính cách vị kỷ bất buộc, nếu người vợ không bo bo dấu tiền riêng của mình chẳng chịu bỏ ra, khi người chồng cần đến, một sự cần tiền chính đáng. Cái số vốn riêng ấy có nên cho người chồng biết không. Đó là tùy từ người vợ xét đoán chồng.

Song tôi mong rằng trong những gia đình mà người vợ không làm ra được tiền, để có thể dành vốn riêng một cách dễ dàng, mà nhất là lúc về nhà chồng cũng không có của hồi môn thì người chồng nên tự coi là một bổn phận để riêng cho vợ một số tiền tiêu ngoài tiền may mả: trang sức. — Số tiền ấy để lại đối với người đàn bà khôn ngoan cần kiệm là một cái vốn riêng đấy. Và cái vốn riêng ấy chẳng phải đem ứng dụng trong những trường hợp đau đớn thì sau này nó là một món hồi môn của mẹ cho riêng con gái.

Tôi còn thấy nhiều bà khác muốn gây vốn riêng thì cố sức tận tiện những món chi tiêu chồng đã giao cho một khoản nhất định, lấy chỗ tận tiện được chơi họ. Tôi muốn khuyên các bà này chớ nên tham lam quá, để chồng con kham khổ, mà mình thì mang cái tình bất số đề tiện.

Đề kết liễu bài này tôi muốn nhắc thêm các bà vợ rằng khi người chồng lập được

một cơ nghiệp — làm nhà ruộng v. v. — ta nên để ý trong giấy tờ phải có tên ta chung với tên người chồng.

Dù ta không làm việc buôn bán ra t.ền để góp của với chồng gây dựng cơ nghiệp ấy nhưng ta trông nom nhà cửa, thu vén cần kiệm cũng tức là ta góp một uả phần công của rồi, cái quyền của ta được đứng tên mua tậu chung với chồng là chánh đáng lắm.

Sau này người chồng có muốn bán trác đi chơi bời phá tán ta có thể ngăn giữ lại được để giữ gia cho con cái.

DUYÊN-HÀ

Tất cả mọi người trông đợi

TUỔI XANH

của Bác sĩ Lê-hữu-Mỹ, thạc sĩ Thụ Bội - Tinh tại Y - Khoa, Đại Học Đường Paris, nguyên phụ giáo tại trường Cao Đẳng Y-Khoa Đông-Dương Tựa của các bác-sĩ Galliard và Daléas, Hiệu trưởng và giáo sư thạc-sỹ tại trường Cao-dẳng Y-học, và Bảo-chế Đông-dương.

TUỔI XANH là một cuốn sách khoa-học nói về việc chăm nuôi trẻ con từ lúc mới lọt lòng cho tới khi khôn lớn. — Giấy cách cho ăn, uống, tắm rửa, may mặc. — Giấy cách phòng ngừa bệnh tật. — Chỉ dẫn thuốc thang những khi đau yếu. Không cứ giàu nghèo, ai cũng theo được.

TUỔI XANH sẽ trừ tiết kiệm nạn « Đa sinh thiếu dưỡng ».

Muốn dễ nuôi con, muốn có những đàn trẻ xinh tươi như con Tây, con Nhật Bản. Muốn cải tạo giống nòi, cần phải đọc

TUỔI XANH

200 trang. In đẹp. Giá 1\$00 EDITION

Lê - Cường — Hanoi

NÊN ĐỌC
Báo Dân Bả

Trước quốc nạn người đàn bà Pháp đã tỏ mình như thế nào ?

(Tiếp theo trang nhất)

lưu bông bị sa sút. Trong nghịch cảnh, người đàn bà ấy sẽ phản động như thế nào ? Mất hết can đảm, lúng túng hay vẫn ngẩng đầu lên mà đối phó ?

Chúng tôi vui vẻ trả lời rằng chúng tôi vẫn thẳng đầu lên mà can đảm nhận cuộc chiến tranh và đối diện với cái nghịch cảnh bấy giờ. Nên nói rằng chúng tôi không sắp đặt một cuộc chiến tranh, nhưng khi chiến tranh xảy ra chúng tôi không thẳng thối. Vừa mấy phút trước khi chiến tranh, đàn bà chúng tôi còn cầu nguyện cho Hòa Bình. Chiến tranh vừa tuyên bố : chúng tôi sốt sắng sắp sửa cho đàn ông chúng tôi ra mặt trận, không còn đâu những thói nhĩ nữ thường tình.

Ấy dân tộc Pháp chúng tôi có một đặc điểm như thế, bên phe đàn ông dù chia lìa nhau về ý kiến, phái đảng nhưng khi lỗ quốc bị dọa, họ xếp ngay những ý kiến riêng tây lại, sẵn sàng chống giữ.

Đàn bà chúng tôi cũng tỏ xứng đáng đặc điểm ấy của phe đàn ông. Hôm qua thái bình, chúng tôi mặc những chiếc áo lờ lợt, bay bướm, hôm nay chiến tranh chúng tôi không lúng túng chút nào trong những chiếc áo khaki, áo tài xế, áo thợ thuyền v. v. .

Cho đến bây giờ đình chiến chúng tôi vẫn can đảm nhận những sự hy-sinh, nào tinh thần, nào vật chất.

Trong bao nhiêu gia đình đàn bà chúng tôi đã dẹp cả thương khóc người chồng, người cha tử trận để thay thế họ mà đứng tu sửa lại.

Phải thấy một người đàn bà dùng sức tay chân mà cày bừa ngoài cánh đồng mới biết được rằng đàn bà chúng tôi đã hi sinh đến bậc nào ! Song mà chúng tôi lấy làm vinh hạnh lắm vì chúng tôi đã xứng đáng với sự hi sinh tinh mệnh của các bạn đàn ông. Giờ hy sinh của những người tử trận đã qua rồi, nay đến lượt chúng tôi hy sinh trong sự kiến thiết. Cái phần kiến thiết bây giờ và sau này đàn bà chúng tôi tham dự một phần lớn lao !

Cái ông già đã ngoài 80 tuổi đầu ấy là hình dung Tổ Quốc của chúng tôi. Thật chúng tôi cũng nhiều lúc giết mình tự hỏi : « Nếu không có ông già ấy, thì vận mệnh nước Pháp của chúng tôi ra sao trong cái tình thế hiện tại ? » Ai có được như ông già ấy một cái dĩ vãng oanh liệt khả dĩ làm cho phe địch nể nang, cho quốc dân tin cậy, mà cầm giắt nước Pháp trong cái nghịch cảnh này ? Chúng tôi tin rằng nước Pháp không có thể tiêu diệt được, nên vẫn dành cho chúng tôi một vị anh hùng.

A. W.

TRẢ LỜI ĐẸP

CÔ HỒNG (Saigon) — Chớ bao giờ nên nạy trũng cá ở mặt bằng tay. Làm thế da mặt sẽ thâm, xấu đi. Hãy mua một cái tire-comédons ở các hiệu thuốc rồi về mà nặn. Nặn xong rửa chỗ ấy bằng thứ thuốc này :

Alcool 90	100grs
Éther	10grs
Teinture de benjoin	3grs
Camphre en solution	3grs

CÔ LÊ HẰNG (Saigon). — Cô coi câu giả lời trên, về cách chữa mụn. Phương pháp hiệu nghiệm nhất để có làn da mịn màng là giữ

sự tiêu hóa cho đều, giữ da cho sạch, dùng các mỹ-phẩm thích hợp.

N. T. Đ. V. (Thanh Hóa) — 1o) Sản sóc da cổ kỹ hơn da mặt.

2o) Da chán vàng có lẽ vì một sự khác chứ không phải vì rửa eau oxygénée. Eau oxygénée có công dụng làm cho sạch da và bởi sạch nên da trắng ra. Tập thể thao muốn thấy kết quả thì phải tập luôn luôn trong một thời gian khá dài mới được.

1o) CÔ LY HƯƠNG. — Hai má to không phải vì béo trệ

mà vì xương má vốn nở thì không có cách nào làm cho nhỏ má lại được, chỉ nên biết cách thoa má hồng cho người ta có cảm tưởng má không to thôi. Thoa má hồng lùi dần về phía sống mũi và thoa dài xuống theo hình ovale chớ đừng thoa ra mang tai.

2o) Ngực nở là một biểu chứng khỏe mạnh can gì lại lo làm cho xẹp ngực đi.

CÔ ANH TU. — Đang thời con gái ai cũng có những mụn ấy không ít thì nhiều. Mùa nực này cô không nên bôi kem, mỏng da quá nó càng hay sinh mụn.

CÔ HỒNG LINH. — 1o) Thứ thuốc bôi cho khỏi râm nắng có bán ở các hiệu thuốc tây. Dùng sữa (eau oxygénée) luôn nên da cô khô.

2o) Tôi không biết thứ sữa đó bao giờ.

3o) Bị tiểu sản luôn hai lần nên nghỉ chồng có nọc bệnh giang mai. Lần này có mang phải đi bác sĩ sản sóc cẩn thận cho và chớ làm lụng gì cả.

CÔ H. N. 1o) Lait de beauté thay cho kem trong mùa hạ. Cái hiệu cô nói đó tôi không biết.

2o) Sau khi đã rửa mặt kỹ rồi nên để mặt một mớ cho da hút thở dễ dàng thì hơn.

3o) Đã sợ da nhờn thì chớ bôi chất lỏng đồ trứng gà trộn với parafine nữa.

CÔ AN Hanoi. — 38 cân thì hơi gầy 48 cân mới vừa phải. Ăn uống những đồ bổ tập thể thao nhẹ nhàng như đã chỉ nhiều trong báo cũ.

MY-PHU'ONG

115, JULIEN BLANC, 115
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

Chè đậu nành rán

200 gr thịt nạc.

350 gr đậu nành.

Đậu nành cũng luộc dừ, tán nhuyễn trộn với thịt nạc, dàn thành từng miếng bằng bàn tay. Mỡ thực sôi, phi hành thơm, bỏ chảo vào rán vàng.

10 bát nước.

2 bát đậu.

2 bát đường.

Đậu và nước nấu sôi — Khi nào đậu dừ thì thả nước đường đổ vào từng nửa bát một — Có ý đồ một hên thôi. Nước sôi, tự khắc đường sẽ đều, từ lúc nấu đậu cho đến lúc thành chè, đừng khuấy mà đậu nát, không khéo.

Cho vào ít vanille hay quế cũng được cho chè thơm. Lúc múc ra, múc nhẹ nhẹ đổ vào bát. Trông thì hạt đậu còn nguyên mà ăn đã bở tan ra, khéo lắm.

Crème đậu nành

3 quả trứng.

1 bát đậu nành

1 lít nước

3 bát đường

1 gói bột vanille.

Đậu nành hòa với nước xay cho nhuyễn — Xay đi xay lại khi nào lấy ngón tay dúng vào bột thấy đều như nước sữa và không còn hạt bột dính tay.

Bắc lên bếp than nấu: Khuấy đều tay — Bột chín, cho đường vào. 3 lòng trứng đánh cho nổi, trộn dần vào với đậu. 3 lòng trắng trứng gà đánh cho tới bột, trộn rửa bát đường, đổ lẫn vào song đậu. Cho bột vanille vào, bắc ngay song xuống.

Đổ kem ra liền, đem chưng nước đá hai giờ trước khi ăn.

Đình chánh

Ở số báo 101 bài *Những người bèo trệ đoạn...* hay 550 grs khoai tây rán hay 2 lít rượu vang thợ sắp nhâm ra chữ vậy. Vậy xin đình chánh

LÍNH CAO-MÊN KHI LÂM TRẬN

Lần đầu được ném mìn lửa đạn, người lính Cao môn, trong những trận ở bên thủy Thái-lan Đông-dương, đã tỏ ra rất can đảm, và có nhiều tinh thần chiến đấu. Được huấn luyện bởi các võ-quan có nhiệt tâm và biết người, họ đã có những hành vi rất sùng đáng với những vị anh hùng Cao-mên ngày trước.

Dòng đã bốn tháng sống ngoài mặt trận, người lính Cao-mên luôn luôn là một binh gia dễ dãi, tận tâm và tháo vát nữa. Vóc người lực lượng, họ rất rêu rai. Ăn uống lại dễ dãi, có phần hơn cả khi ở trại nữa. Tính tình hồn nhiên, vui vẻ, người lính Cao môn dễ cảm động nhưng cũng dễ chán tỉnh được ngay. Vài lời ủy lạo, một phút nghỉ ngơi, một chiếc phi cơ quen biết luôn trên trời, một phát đại bác 75 ly của ta, và nhất là cái gương nêu lên đời một võ quan Pháp, thế cũng đủ làm cho họ cười trở về cặp mồi họ.

Đọc những giòng sau đây, chúng ta sẽ biết rõ những đức tính của người lính Cao môn khi lâm trận.

Những lính tình nguyện trong «đội du kích»

Những lính Cao-mên trong mấy đội du kích do hai Trung úy Loubet, dọc sông Stung Houei Sai và Stung Ma han. Hai bên bờ sông toàn là những rừng vau dày dậm trong đó đặt những khẩu súng tự động nó chỉ đợi người ta tới gần là nổ đạn liền.

Còn đội du kích của Trung úy Chalier, sau khi đã đi tuần tiễu suốt dọc khu Sway Chek, bên đất chân tới miền Sisophon. Họ hoạt động trong một miền cằn cỗi, toàn rừng thưa không có một làng mạc nào, khả dĩ cũng cấp được lương thực cho quân lính. Thành thử thức gì cũng phải mang theo. Việc tiêu quân chặt vật là vì đó. Mặc dầu mọi nỗi khó khăn, quân lính Cao-mên hăng hái theo chủ tướng trong những cuộc do thám, đi bộ hàng ngày qua rừng với con dao để phạt lối đi và chiếc địa bàn để tìm phương hướng.

Chính là vào ngày 24 Décembre

mà đội quân đó được ném mìn lửa đạn. Được lệnh đi chinh sát một đồn Xiêm la, toàn quân Cao môn đang tiến thì bị quân địch bắn rất dữ. Quân ta đứng lại và bắn trả. Không một ai lui. Ai ở chỗ người nấy, mọi người điem tỉnh thì hành lệnh trên. Đội du-kích Chalier chỉ rút lui sau nhiều giờ kịch chiến và sau khi đã làm tròn nhiệm vụ. Một người lính Cao-mên bị đạn nằm cách chỗ quân Xiêm đóng chừng hai chục thước. Viên cai nhất Thébault cùng một người lính tới gần kẻ bị thương. Viên cai vác kẻ bị nạn về, trong khi người lính kia điem tỉnh nhất nhạnh khi giới và bệnh trạng của kẻ bị nạn dưới trận mưa đạn ghê sợ.

Tại đồn Samrong

Sau khi bị phi cơ bên địch thả bom nhiều lần, đồn Samrong lại bị quân Xiêm tiến đánh từ rạng ngày 20 Janvier tới sáng hôm sau. Mặc dầu đông gấp mười quân ta, ngày 22 Janvier, quân Xiêm đã phải rút lui hàng cây số, nhờ sự can - đảm, sự điem tỉnh và óc sáng kiến của Trung-đội thủ... lính Cao-mên đóng tại đồn đó.

Sau đây là một vài cử chỉ rất can đảm của lính Cao môn khi lâm trận.

Ngày 10 Janvier, không quân Xiêm tới ném bom lần thứ ba. Người lính Tem-Beng đóng tại chỗ đặt súng cao xạ bị một viên đạn súng liên thanh ở máy bay xuyên qua mu bàn tay phải rồi rơi vào đáy súng. Viên Trung úy chỉ huy khu cao xạ, trông thấy mau chầy bèn hỏi Tem-Beng sao y bị thương mà không cho biết. Tem-beng ung dung trả lời: « Viên quan con đang mắc bắn súng liên thanh lên máy bay, con không muốn phiền hân ».

Cũng hôm đó, rất nhiều lính Cao-mên trong số có Chen-Svay và Ros Cum, tuy bị thương vì bom nhưng không chịu để cho đi. Họ đều nhất loạt tuyên-bố: « Tôi không bằng lòng đi đâu cả. Tôi ở đây với trung úy của tôi ».

Người lính thợ may Chương-Ang bị một võ quan bắt gặp đương ném qua tường nhưng quả tạc-đạn chưa nổ đã rơi vào trong đồn. Bị khiển trách vì cư

chỉ liều lĩnh, nguy-hiểm ấy, Chương-Ang trả lời: « Vì không muốn để cho các bạn đồng ngũ bị chết, nên tôi đã ném những tạc đạn đó đi ».

Thái độ viên cai Bano và toàn quân dưới quyền y, cũng đáng được khen ngợi. Nấp sau một bụi tường, tất ta không chịu rời đi chỗ khác, mặc dầu gần đó trái phá đã làm mất một mảng tường rộng hơn hai thước. Người lính Koy-ben, bị mảnh bom trúng đùi vẫn điem tỉnh bắn súng liên thanh và nhất định không để đưa đi băng bó.

Chúng ta không thể không nêu đầu trước sự can-đảm, bình tĩnh của người lính bắn súng liên thanh Poith-kroch đóng ở một đồn trinh sát cách khu rừng Samrong - Kandal chừng 555 thước.

Ngày 28 Janvier, một toán quân Xiêm rất đông kéo đến đánh đồn. Bị vây đến nỗi, quân ta được lệnh lui từ từ, và tìm hết cách làm cho quân địch không tiến được nhanh. Trong khi rút lui, khẩu súng liên thanh bị hóc. Poith-kroch, điem tỉnh như khi tập bắn, dừng lại, tháo súng, sửa lại và lắp đạn vào. Quân Xiêm chỉ còn cách chờng vài thước. Đạn bay từ phía. Không hấp tấp, Kroch bắn một hồi, rồi lại lui, thỉnh thoảng còn quay lại bắn quét khoảng đất vừa qua. Vẫn điem-tĩnh, với nụ cười trên môi, Kroch tới trình-diện sau rốt với các bạn đồng ngũ nóng lòng đợi y, sau chặng dây thép gai.

Thái độ đáng khen của đội Garde-indigène cũng đáng ta kể tới.

Sau khi đã đóng hàng tháng trường tại các đồn trong rừng sâu, những lính gardes indigènes đã biết làm tròn bổn phận khi lâm trận. Ở Poipet, ngày 6 Janvier, ở Krabel, ngày 10, dưới quyền chỉ-huy của viên cai nhất Spack, họ chỉ rút lui khi được lệnh, và mang về được hết súng ống đã giao cho họ.

Những trận đánh nhau ở bên thủy Cao môn đã cho chúng ta thấy rõ cái chân giá-trị của binh lính Cao môn. Họ đáng được giữ một địa vị tốt đẹp trong Binh-Gia Thuộc-Địa.

Theo báo « Indochine »

NGỒI bên bộ xa đánh ống đã bày sẵn, bà lão lần mãi mới tìm thấy cái giải yếm đưa lên lau mắt, lau mũi. Bà chớp mắt cố mở cho to ra, nhưng vô ích, bà chẳng trông rõ gì. Sự cố kính ấy chỉ làm bà nhức đầu thêm.

Bà lão ấy xưa kia đã được sống những ngày vinh quang lắm, khi bà chưa mù còn sống bên chồng bà làm Cai lệ trong huyện nha. Thời ấy tuổi chưa quá ba mươi, bà còn trẻ măng. Sự đầy đủ sung sướng càng tô thêm sắc đẹp trên mặt bà. Bà lại hiền lành tử tế, nên ai cũng quý chuộng nể vì, nhất là những người hay có việc vào hầu quan huyện phải phiền đến ông Cai luôn. Mỗi buổi sáng, bà sách rỏ đi mua thức ăn với túi tiền đầy, cả chợ ai cũng chào kéo, vì bà hay nể nang mua bán rất rộng rãi...

Nhưng ngày nay tất cả một cái dĩ vãng xa xôi đáng tiếc ấy chỉ còn thỉnh thoảng diễn lại lơ mơ trong óc bà.

Cái tên bà Cai cũng theo với thời gian và của cải của bà biến đi mất. Người trong xóm bây giờ chỉ quen gọi bà là bà lão, hay khi nói chuyện với nhau, cần nhắc đến bà thì người ta nói: bà lão mù.

Cái cuộc đời sáng sủa ngày xưa mở rộng ra trước mắt bà hình như đang thu hẹp lại một chỗ tối tăm ngán ngẫm. Bà không nghĩ rằng mình còn sống nữa. Chìm trong một bóng tối đặc dày, bà vẫn ăn vẫn thở, nhưng bà không biết còn phải ăn, phải thở, phải sống nhờ vào con đến bao giờ! Nhiều khi bà đã thấy lớn vồn trong óc một tư tưởng hắc ám: « Sao ta lại không có thể chết đi ». Những lúc ấy là lúc bà thấy nước mũi chảy ra và bà sụt sịt như muốn khóc.

NGƯỜI ME GIÀ

CHUYỆN NGẮN

của NGUYỄN-NGỌC-KHA

Và hôm nay thì bà khóc thực.

Ái lại bà lão đã quá bảy mươi mà bác Toán — con dâu bà — còn bắt bà dậy từ đầu trống năm già hàng năm sáu cối gạo.

Bác bảo chồng:

— Còn mười thùng thóc nếp, chịu khó xay ra mà bán gạo, được tiền. Đầu năm người ta lẽ bái dùng nếp nhiều, gạo dễ bán lắm cơ. Lại được cám cho lợn và trâu thối nữa.

Nhưng bác có cần biết đầu làm việc ấy bà lão mù đã cố sức đến nhưc đầu lên vì bà biết rằng phải sống nhờ vào con, bà chẳng dám tiếc công dè sức với một việc gì mà bà có thể làm được.

Đứng trên khung cối mỗi lần dận chân xuống cần chày bà thấy toàn thân run lên như tất cả bộ xương của bà làm bằng những xương

mảnh dễ mà thịt gân là những giầy cối chẳng sơ. Bác Toán giai cũng thương mẹ, cố già mạnh lên để đỡ bà, nhưng không vì vậy mà bà trẻ nải. Lúc xong cối cuối cùng, bà bước ra mà người lão đảo muốn ngã. Bà không trông thấy gì, nhưng già có trông thấy thì tất cả cũng quay tit ở chung quanh. Bà phải ngồi dựa xuống một chân cột. Nhưng bác Toán gái cầu nhau:

— Thôi! già xong rồi, bà lên nhà mà nghỉ để chỗ cho tôi dận, chứ bà ngồi đây thì bắn chết! Đây này bà đi lối này này.

Thế là bà lão lại phải lần bám những bức vách, những cột tre bước lên hè nhà trên.

Càng thấy người mệt mỏi bao nhiêu, bà càng cảm thấy cực nhọc bấy nhiêu. Bữa cơm đến, bà cáo nhưc đầu

không ăn và vào giường nằm nghỉ. Bà nghĩ rằng như thế hẳn bác Toán gái bằng lòng lắm vì bác đã đề ra hai bát cơm. Bà rõ chiều đập lên mình và nhắm mắt định ngủ. Bà không thấy đói mà trái lại rất nhẹ nhàng dễ chịu.

— Giá bữa nào cũng không phải ăn mà cứ được như thế.

Bà nghĩ vậy và tự nhiên thốt ra một tiếng thở giải nhưng bà có được yên dẫu. Trong bữa cơm, bác Toán gái vừa nhai vừa nói nhỏ với chồng:

— Đây, khổ lắm! Đề bà nghĩ thì lại bảo không khiến đến bà, mà đề làm dở một tý thì bà ốm, bà bỏ cơm, chả biết nghĩ thế nào?

Bà lão cố nằm im lắng tai nghe. Bác Toán giai không nói gì. Như thế đủ rồi, đủ cho bà sầu khổ lắm. Lòng bà đã héo càng héo thêm. Rồi lúc bác Toán giai đã ra đồng, bác Toán gái đội thùng gạo ra ngõ dận với lại đưa con bé:

— Mày bày xa ra mà đánh ống, được cái nào thì được. Sớm mai tao còn đưa người ta mắc cửi kia.

xem tiếp trang sau

ĐAU BỤNG MÁU

Đàn bà kinh nguyệt không đều, khi trời, khi xụt, hoặc hai ba tháng mới có một lần, khi gần tới ngày hành kinh đau bụng dữ dội, hoặc kinh kỳ càng ngày càng ít, đau bụng ngấm ngấm, làm cho bần thần mệt mỏi, nước đầu trống mặt, chân tay bại hoại, hãy uống BẠCH PHƯỢNG ĐIỀU KINH để trục hết bụi, xẩy ra lần lần hết đau bụng rồi sau uống tiếp SONG LIỆU ĐIỀU KINH để xửa lại đường kinh cho đúng kỳ, uống luôn ít tháng như vậy, mỗi tháng độ ba bốn hộp thì kinh kỳ sau này rất tốt, sức lực mạnh mẽ dễ thương.

NHÀ THUỐC

VÕ-VĂN-VĂN I hudaumot
Hanoi 86 Hàng Bông — Haiphong
62 bis Cầu Đất — Và khắp các
tỉnh đều có bán.

Ngu'oi me già

(tiếp tra g 9)

Bà phải gạt chiếu ngồi dậy. Bà biết rằng cái Vinh, còn bé, chưa thể đánh nổi ống. bác Toàn gái dặn thế cốt để tỏ ý khó chịu với bà và sai khéo bà đó mà thôi.

Bà lão quờ tay ra đầu phản, cúi mình lần bước xuống đất, rồi quay vào sờ soạng bày ngay ngắn lại cỗ ăn. Bà lần một chiếc ống tra vào mũi quay và quay thử. Đoạn bà lấy mấy con sợi vo vụn lại luồn hai tay vào vòng bát cho sợi thẳng ra. Bà mắc sợi vào cánh vạy chậm rãi và nhẹ nhàng tìm đầu mối.

Chẳng bao lâu công việc đã khiến bà lão vui vui. Tiếng xa sè sè và đều đặn như ru điệu lòng bà. Bà quên hết những việc vừa xảy ra.

Cứ thế đánh đầy chiếc ống này, bà lại đánh vào chiếc ống khác, không mấy may chán ngán việc làm. Nhưng buổi sáng đã cố sức nhiều, lại không ăn cơm, bà thấy đói bụng lắm. Bà nghĩ đến cái nồi cơm để trên mặt chạn trong nhà... Bà có thể vào lấy thìa xúc cơm ra bát, lấy mấy con tôm trong chạn, thế thôi. Dễ dàng lắm, nhưng không biết sao bà không dám đứng lên.

Mùa Hè Sắp Tới

Muốn có một đôi giày
vừa ý, nhẹ nhàng,
mát mẻ, xin mời quý
bà, quý cô, lai nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng-Bò, Hanoi
CHUYÊN MÓN ĐÓNG GIÀY
PHỤ NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

Vừa lúc ấy, cái Vinh chạy lại hỏi:

— Bà ơi bà khỏi rức đầu rồi à?

— Ừ, em mảy đầu.

— Em con nó ngủ ở trong võng ấy.

Bà hỏi dò nó:

— Mày ăn cơm chưa?

— Con ăn cơm rồi. Bà có ăn không, con đi lấy nhé!

— Còn cơm à!

— Vâng.

Bà lão lặng lẽ quay xa, không nói tiếp. Chợt sợi chỉ đứt. Bà hướng sang cánh vạy, dễ vãi, lần đầu mối.

Cái Vinh hỏi:

— Bà có ăn không?

Bà lão hững hờ hỏi lại:

— Mẹ mày có dặn cái gì không?

— Mẹ con bảo hôm nay bán gạo có về muộn thì lấy cơm trộn nước dưa bón cho em con nó ăn.

Bà lão cố giữ một tiếng thở dài, ngừng lên bảo cháu:

— Thôi em nó ngủ thì mày đi mà chơi, bà không ăn đâu. Bữa chiều bà hãy ăn nhàn thế. Và bà lại chăm chỉ với công việc.

Tiếng xa quay lại đều đặn và sè sè.

Hôm nay là ngày giỗ ông cai, bà lão không phải làm gì cả. Từ sớm bà đã định xuống bếp lau bát, nhặt rau, giúp con, nhưng bác Toàn gái không bằng lòng. Bác lấy quần áo sạch cho bà thay, mời bà ngồi yên ở cái bục giữa nhà đã giải chiếu mới, để bà tiếp khách, nhất là tiếp bà Nhiều Hoảng.

Bà Nhiều là em ruột ông Cai, nhà cũng vào hàng giàu có. Từ khi ông Cai mất, không mấy khi bà đến thăm chi, trừ những ngày giỗ tết hay có công việc gì. Vì vậy bác Toàn gái cũng muốn rửa mặt cho mẹ chồng trong những lúc có mặt bà, và

nhất là muốn tỏ cho bà biết bác quý hóa mẹ chồng.

Bà lão cũng biết thế nên không lấy làm áy náy vì tấm lòng tử tế thời khắc của con dâu. Lúc bà Nhiều đến, bà đặt giầu mời và gọi cháu lấy nước hách dịch như thường ngày bà vẫn được phụng thờ như thế.

Bà Nhiều kếm bà lão những bốn tuổi mà trông lại già yếu hơn nhiều. Bà bảo bà lão:

— Bà coi khỏe khoản lắm, nhờ phật tổ còn thọ nhiều. Tôi thì kếm lắm rồi. Ăn cũng kếm mà ngủ cũng kếm.

Bà lão nghĩ đến cái ăn cái ngủ thiếu thốn của mình, buột mồm nói:

— Bà được cái nhàn hậ thì trong lòng nó cũng thư thái.

Nhưng bà vụt tưởng đến bác Toàn gái, nhớ bác đi qua nghe thấy câu nói gần như than vãn ấy của bà, bà vội thêm:

— Tôi thì kể cũng thư nhàn, nhưng chả bằng bà được.

Hai bà vui vẻ nói hết truyện mình đến chuyện nhà rồi cả đến những truyện thuộc về cái dĩ vãng xa xa nữa. Bà Nhiều thì cố tìm khoe những cách an nhàn của mình mà bà lão thì tìm dấu những nỗi nghèo nàn túng thiếu của hiện tại. Tuy nhiên bà vẫn thấy lòng nhẹ nhõm vì những khi nói truyện thường ta dễ quên buồn.

Nhờ vậy mà bữa cỗ giỗ hôm nay, bà lão ăn rất ngon lành. Bà Nhiều luôn mồm mời mọc và bỏ thức ăn lên đầy bát bà. Bác Toàn gái vì có ít người và cho tiện, được ngồi vào đây, cũng sẵn sàng đến bà nhiều lắm. Bác mời bà Nhiều xong lại mời bà lão:

— Đây là món chả tôm, con chấm nước mắm rồi bà ăn đi... Bà đưa bát con múc canh miễn...

Bà lão ngon miệng ăn đến ba bát cơm. Thực là khác hẳn mọi ngày, bữa nào cũng vậy, cứ ăn đến bát thứ hai nghe thấy tiếng đĩa cả chạm vào nồi kêu nhiều là dấu còn đói bà cũng chẳng dám đưa đũa thêm. Vì vậy mà thành quen, chưa bao giờ bà ăn quá hai bát.

Cơm nước xong, bà Nhiều lấy có đường xa khó đi, cáo từ ra về cho sớm.

Bà lão cũng lờ rờ theo con tiền chân em ra tận ngõ.

Lúc quay vào, bác Toàn gái ghé vào tai bà nói nhỏ:

— Thôi bây giờ khách về rồi, bà rửa bát giúp tôi với, để tôi thu dọn trên nhà.

Bà lão cố « ừ » một tiếng thân mật, nhưng bà không khỏi cảm thấy đời sống thực của bà lại bắt đầu từ phút này, còn phút trước giờ về buổi sớm bà đã sống cuộc sống hững hờ của một người nào khác ấy...

Avril 1941

PHÒNG TÍCH

CON

CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi mệt, buồn bã chán tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận nóng 0\$25.

Liều hai bận nóng 0\$45.

VU DINH TAN

án từ K/m t ến năm 1928

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Culvre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Benual

Haiphong. Có 100 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-Kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển trên

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

giỏi. Cho nên tôi định để riêng số tiền tôi kiếm ra phòng thân cho tôi và các con tôi sau này có nên chăng vì tôi sợ chồng tôi có vợ lẽ lại ra lòng riêng tấy.

TỔ QUYÊN

TRẢ LỜI. — Trong chỗ vợ chồng mà có cái sự « vốn ông, vốn bà » là một điều không hay cho gia đạo. Nhưng trường hợp bà tôi rất tán thành cái ý định để vốn riêng của bà. Biết bao nhiêu người đàn bà chịu khổ sở uất ức bên một người chồng tàn nhẫn chỉ vì không có một chút vốn riêng. Đồng tiền không phải là hạnh phúc của chúng ta nhưng ở nhiều trường hợp, nó có nhiệm vụ giải thoát cho ta nhiều sự khổ tâm, chẳng hạn như

sau này ông mê say vợ bé, ruồng rẫy bà, nếu không có chút vốn riêng bà làm thế nào để dung dưỡng thân mình và hai đứa con trong cái thời gian chờ ông nghĩ lại?

THU-LINH

CÙNG CÁC BẠN nhờ mua, bán

Có nhiều bạn muốn nhờ chúng tôi mua sách, báo, hoặc các mỹ phẩm, song không gửi tiền thành thử chúng tôi không thể chiều ý các bạn được vì một lẽ rất dễ hiểu là nhà báo ứng tiền ra để công việc sổ sách bất tiện lắm mong các bạn lượng xét cho.

T. B. Đ. B

T. B. — Nếu các bạn gửi tiền theo, các bạn nên gửi cả tiền cước đảm bảo để những đồ gửi khỏi thất lạc.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được :

Rô-bin-Son cuốn thứ II loại sách Hồng của nhà xuất bản Đời nay, giá 0\$10.

Bướm trắng của Nhất-Linh trong Tự-Lực văn-đoàn, nhà Đời Nay xuất bản, giá 0\$85.

và

BỨC TRANH QUÊ

của một bạn gái : có *Anh Thơ* Bức tranh quê là một cuốn thơ rất hay đã được giải thưởng của nhóm Tự - Lực văn-đoàn. Chị em ai cũng nên có một cuốn.

Đã nhận được mandat của quý vị dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Tiên văn-Quang. (Thủ đầu-một) bà Hoynh Phước Tồn (Phước-Long) Cô Hoàng-Ngọc-Thiệu (Kiến-an) ông Hoàng-dinh-Tiến (Vinh) bà Cao văn-Mẹo (Bắc cạn) ông Tịnh-văn-Ho (Saigon) ông Phạm-công-Tề. ông Phan-dịnh Công và cô Nguyễn-thị-Huệ (Trà-vinh) cô Cao-Ngọc-Lương (Bắc-tre) ông Lê-hữu Khai và bà Thân-Trinh (Vinh)

Cô Loan (Hanoi). — Đã nhận được.

Cô Mai Khôi. — Không đăng được.

Bà Nguyễn thị Hy (Đồ-Sơn). — Bà cứ hỏi, nếu đăng trên báo thì không cần điều kiện gì cả, còn nếu trả lời thư riêng thì bà gửi 0,30 tem.

BÀ NGUYỄN-THÀNH-LÂM (Thanh-Phú). — Chúng tôi không nhận được cò. Lần sau gửi cò bà nên gửi bảo-đảm như vậy mới không thất lạc.

ÔNG LIÊN PLANTATION (Budon). — Phải rồi, nhà tôi

sẽ viết thư riêng cho ông. Sách mua và tiền cước 4\$95 còn thừa 5 xu.

CÔ VỌNG-PHU (Vinh). — Không đăng được.

Certificat của 25 bà đỡ có bằng tốt nghiệp ở hanoi, haiphong ký

Chúng tôi công nhận thư « RƯỢU CHỐI HOA KỲ » dùng để soa cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thư PHẤN Soa rôm « CON GÀ » khi tắm xong, chấm vừa trắng mát lặn rôm khỏi ngứa lại thơm nhiều.

Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới này để các bà khi âm sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực

16 BÀ Ở HANOI

Bà Lê-thị-Tiểu, bà Trần-thị-Hòa, bà Nguyễn-thị-Quý, bà Nguyễn-thị-Đoan, bà Nguyễn-thị-Hồi, bà Đinh-thị-Biên, bà Nguyễn-thị-Tinh, bà Đỗ-thị-Tuyết, bà Lê-thị-Tung, bà Nguyễn-thị-Tiếp, bà Đào-thị-Lâm, bà Nguyễn-thị-Hồng, bà Phạm-thị-Miêu, bà Vũ-thị-Hiếu, bà Trần-thị-Nhân, bà Lương-thị-Khang.

9 BÀ Ở HAIPHONG

Bà Joséphine, bà Nguyễn-thị-Phượng, bà Lê-thị-Ngân, bà Louise Tân, bà Phạm-thị-Lan, bà Lâm-Huân, bà Nguyễn-thị-Tuyết, bà Vũ-thị-Oai, bà Nguyễn-thị-Thúy.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM
bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH
sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở
NHÀ-HỘ-SINH
20 Grand Buddha
(Trước vườn hoa Hàng-dậu)
Tél: 1390

SỰ GÂY ÔM
LÀM CHO NGƯỜI TA MAU
GIÀ

Chỉ
hãy uống
**CUU-LONG
HOÀN**

1 viên Cưu-long-hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

TONG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LEO, BẮC TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc VẠN-BẢO danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp dầu sẽ thấy
sở dĩ [đây] [tám] xuân-tinh ở những người [bất-lực]. [Thử] cho đàn ông, đàn [bà] khác nhau

Chỉ dùm cho những
bạn trai, bạn gái đã
trán-nản, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội,

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ

MỘT PHƯƠNG PHÁP H.ỆU

NGHIỆM

Đề đoạt mục - đích của
mình và lập lại cuộc đời
sáng-lạng. (Không phải
là tưởng số cũng không đề
bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Boîte Postale n° 18 à Nhatrang

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông
LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trinh hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trinh-văn-Ho đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh như sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đều nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh.

Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trinh-văn-Ho Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tân-dinh Saigon

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tusor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông

(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

— Ai dùng bích-toong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.

— Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (lôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...

— Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

Do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THẮNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi

Bồ phế thánh dược Đại-quang

là một thứ thuốc ho hay có tiếng, bất luận bệnh ho nào, ho hàn, ho nhiệt, ho gió, ho ngày ho đêm, ho có đờm, ho khan, mới ho hay ho đã lâu, uống Bồ Phế Thánh Dược Đại Quang đều kiến hiệu ngay. Nam phụ lão ấu uống đều tốt lắm.

Chai to 0\$80 — chai nhỏ 0\$40 — lọ nhỏ 0\$20
ĐẠI QUANG — 23 Phố Hàng Ngang, Hanoi — Giấy nôi : 850

Đã xuất bản

QUYỀN II

Han Văn Tự' Học

của NGUYỄN-VĂN-BA

Sách bán rất chạy,

cần nhiều đại lý các nơi,

hoa hồng hậu

Xin gửi cho NGUYỄN-VĂN-BA

92, GIỐC-GẠCH — YEN-PHÚ — HANOI